

KIS LAP

1903. május 31-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

PIROS PÜNKÖSD . . . (Lásd a 384. lapon.)

A ZENÉLŐ KÜT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irta Goda Géza.

(Folytatás.)

A CSUCSAI dombok felől gyönyörűsége májusi reggelen, mikor benn a városban először szólalt meg édes zengéssel a Pétörke kútja: vagy hatvan szekér közeledett. Vásárosok jöttek s vigan pattogtatták ostorukat, közben daloltak is egyet. Hogy a város közelébe értek, egy piros keszkenős menyecske fölállt a kocsiban, a füle mögött tölesért formált a markával s így szólt:

— Hallgassanak már kendtek! Muzsikaszó hallok!

— Talán bizony táncolni való kedved van, lelkem? kérdezte egy öreg ember hitlenkedve.

— Van is! felelt a lány kacagva. Van is hozzá muzsika-szó, ha mondom.

Mindnyájan figyelni kezdtek. A város felől csakugyan muzsika-hangokat hozott a szellő, s amint a kocsik egyre közelebb értek a városhoz, meg lehetett már érteni, hogy édes magyar nóták zengenek a levegőben. Mint ha száz meg száz cimbalom pengett volna valahol, úgy hallzott eleinte; utóbb meg mint ha harci trombiták riadoztak volna; majd meg, mint ha sarkantyuk pengének. Aztán szomorúra vált a nóta megint s lágyan szívhez szólóan szólt, éppen mint a pásztorok furulyája őszi estéken.

Az emberek visszafojtott lélekzettel hallgatták ezt a muzsikát. Soha sem hallottak ennél szebbet s amint ott álltak a jó Isten szabad ege alatt, körös-körül véve az erdélyi hegyek zöldelő koszoruitól, a friss illatu erdőktől és mezőktől, úgy érezték, mint ha Isten házában lettek volna. Áhitat fogta el lelküket, a férfiak levették a kalapjukat, az asszonyok összetették a kezüket s úgy szívták magukba az egyre erősebben feltörő hangokat.

— Oh be szép! mondták s sóhajtottak. Oh be gyönyörű! Templomban sem hallani ennél szebbet!

Csakugyan úgy is volt. A nagy természet, a hegyek, a völgyek, a fák, a siető patakok s a mosolygó égbolt összevéve, a jó Isten temploma volt s az a szép magyar nóta, amely végig zengett a tájon, az volt a legszebb zsolttár.

Egy darabig hallgatták még a muzsikaszó, aztán sebesebb ügetésre nógatták lovaikat, mert kíváncsiak voltak megtudni, hogy miféle muzsika-szerszám zeng olyan nagyon szépen. Midőn beértek a városba, sok száz ember állta már körül a főtéri kutat. Volt olyan, aki a fejét csóválta s így szólt:

— Már bizony édes atyámfiai, nem lehet ez jó munka. Csak az ördöggel cimborált az a gyerek, hogy ilyent tudott csinálni.

— Oh, oh! mondta egy okos, tapasztalt vén asszony, akinek az idő mind kilopta a fogait a szájából, — hogy mondhat már kend ilyent? Nem tudja kend, hogy Könyves Kálmán király urunk megíratta törvényben is, hogy sem ördög, sem boszorkány nincsen. Hogy cimborálhatott volna Csalafinta uram kis fia olyannal, aki nincs?

— Dejszen hugom, mondta a hitetlen atyafi gunyosan, azért mondd te ezt, mert tán magad is boszorka vagy.

A körülállók nevettek, de az okos öreg asszony nem hagyta magát.

— Ejnye, azt a csonka bajuszu mivoltját kigyelmednek! mondta. Még hogy én volnék boszorka? Látott már kend engem seprőn lovagolni? Ugy-e, hogy nem? De én már láttam kigyelmedet, hogy a felesége seprőn lovagoltatta kigyelmedet, mikor dülöngve ment haza a koresmából.

A nevetők most már az öreg asszony pártján álltak, aki ezentul magyarázni kezdte, hogy minő gyönyörűsége, édes esze van ennek a Pétörkének, aki ezt a kutat meg tudta csinálni.

— Jártam én már mindenfelé, magyarázta. Voltam Kolozsvárt is, ahol Mátyás urunk bölcséjét ringatták; voltam odébb szép Magyarországon, ahol Vitéz János uram külső-oroszági tudósai muzsikás könyvből

olvastá
tam
atya z
de biz
sehol s
hogy h
ges u
jó fek
sem
csoda
egész
lehet
Há
kutra
tett
masin
ért se
egyeb
nál.
száza
le-leh
hogy
hunc
pogati
ták,
élő e
Magy
uraki
Ugy
ment
hajd
ünne
huzt.
báto
vedre
kezd
Cs
tartó
Han
örön
aki
néze
A
—
hall
Fiat
csod
örön
váro

olvasták a notát szent mise idején. Jár-
tam Buda-várában is, ahol Pelbárt szent
atya zoltárait éneklük a régi magyarokról...
de bizony ilyen szép muzsika-szerszámot
sehol sem találtam. Majd meglátják kendtek,
hogy ha eljut a hirtelen ami kutunknak fölsé-
ges urunk füléhez, azon-mentiben felül

jó fekete lovára s meg-
sem áll idáig. Ilyen
csoda tán nincs is az
egész országban, büszke
lehet rá még a király is.

Hát bizony, erre a
kutra büszke is lehe-
tett a király. Ügyes
masina volt s a világ-
ért sem nótázott volna
egyebet magyar nótá-
nál. Szájtátva nézték
százan meg százan,
le-lehajoltak a torkába,
hogy kitanulják a
huncutságát; megta-
pogatták, megsimogatták,
becézték, mint ha
élő ember lett volna.

Maga főbiró uram is eljött a tanácsos
urakkal, hogy megtekintse a zenélő kutat.
Ugy jöttek parádésan, panyókára vetett
mentével, kardosan. Elöl járt a Miska
hajdu a város lobogójával, mint ha nagy
ünnep lett volna. Maga Vasdinnyey főbiró
huzta belőle az első veder vizet s noha
bátor ember volt, majd kiejtette kezéből a
vedret, mikor a kut hirtelen muzsikálni
kezdett.

Csalafinta Pétörke pedig ott állt a város-
tartó urak között s kézen fogta Piroskát.
Hangosan dobogott mindkettejük szive az
örömtől s észre sem vették Berkes Jóskát,
aki befurakodott a kút mellé s irigykedve
nézett körül.

A főbiró most megszólalt:

— Édes atyámfiai! mondta. Látjátok és
halljátok, hogy mire képes az emberi elme.
Fiatal legényke elméje teremtette ezt a
csodálatos masinát, amelyben olyan nagy
örömünk telik és amely hírnevéssé teszi
városunkat. Azt a gyermeket, aki elméjét

arra használja, hogy gyö-
nyörüséget szerezzen fele-
barátainak, mindnyájan sze-
ressétek! Megírom levélben
fölséges urunknak, igazságos
Mátyásnak Buda-várába, hogy
milyen csoda van itt a mi
városunkban. Meghívom ide,
jőjjön el, hallgassa meg ő is,

hadd teljék meg az ő szive is gyönyörü-
séggel, édes magyar dallal. Hé, te Csalafinta
Pétörke! fordult aztán a gyermekhez.
Derék fiu vagy! Most a szülő-városodat
szolgáltad eszeddel és tudományoddal. Föl-
séges királyunk majd módját ejti, hogy az
országnak is haszna legyen belőled.

Az emberek éljeneztek, körül fogták
Pétörkét, ölelték, csókolták s az öreg Csa-
lafinta könnyes szemmel nézet a fiára.

Csak egy gyermek volt, akinek nem tet-
szett ez a dolog: a Berkes Józská. Oda is
állt a kut közelébe s gunyolódni kezdett.
Nagy-dadogva mondta, hogy:

— Ni! Ez a ku-út, nem is szo-szól szé-
szé-szépen!

— Ejnye, adta irigy békája! kiáltott
rá Miska hajdu. Még te mondd, hogy
nem szól szépen! Hát iszen, ha te olyan
egyfolytában és szépen tudnál szólni, mint
ez a kut, nem is irigykednél olyan nagyon!

Berkes Jóskát bizony nevték. Szé-
gyenkezve is szaladt el a kut tájékáról s

futtában is arra gondolt, hogy miképen ronthatná meg Csalafinta Pétörkét. Mikor már jó messzire ért a kuttól és az embe- rektől, leült egy körre és gondolkodni kezdett. Hirtelen fölfigyelt. A kut tájékaról most megint zeneszó hallatszott. Jóska figyelt, figyelt s amint a szép dal mindhangosabban hallatszott, el is feledte, hogy ő most holmi gonoszságot akart kieszelni Pétörke ellen. Valami csendes jóság lopózott szívébe s egyszerre csak azon vette észre magát, hogy nem boszún töri a fejét, hanem azon szomorkodik, hogy mindig rossz, hogy mindig irigy és hogy mindig gyűlölet van benne a derék, jó fiu iránt.

A magyar nóta, amely a Pétörke kútjából zengett, még a Berkes Jóskát is megjavította.

(Folytatása következik.)

PIROS PÜNKÖSD . . .

(Képpel a címlapon.)

*Piros pünkösdi virradatján
Hej, de vig a nóta!
Be jó lenne, ha a hajnal
Mindig ilyen vóna!*

*Virágot hoz asztalomra
Kis húgom, a Borka:
A pünkösdi basa-rózsát
Mind előmbe hordta.*

*Piros rózsá, aki hozta,
Piros pünkösdi reggel:
Piros rózsá piros rózsát,
Piros rózsás kedvvel!*

*Ilyen pünkösdi még sohasem volt
Ezen a világon:
Ragyog a nap, csillog a rét
S dal csattog az ágon!*

*Ugy érzem, hogy soha, soha
Nem lesz ennek vége
Kipusztul ma minden gondnak
Minden csuf emléke! . . .*

*Rontom, bontom! . . . az ölembe,
Kicsi Borka húgom!
Hogy szeretlek, majd megeszlek,
A füledbe súgom . . .*

*A sok édes, szép rózsáért
E dalt adom néked.
. . . Ilyen piros pünkösdi legyen
A te egész éted! . . .*

Szírtes Artur.

ROSSZCSONT FERKE LEGUJABB TRÉFÁJA.

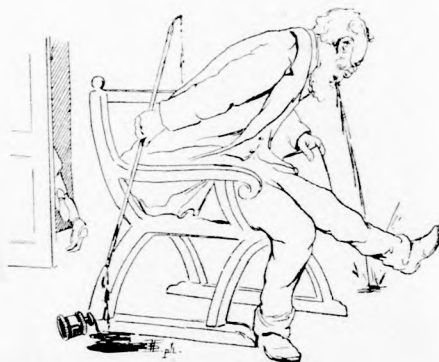
1.

2.

3.

BUDAVÁR BEVÉTELE.

(Az 1849. május 21-én elesett hős honvédek emlékezete.)

ŐSI halált halt és dicsőséges csatában elesett honvédek sirjait koszoruzta meg e hónap 21-én a hálás utókor.

Emlékezzünk meg mi is e névtelen hőskrül, akik vérüket ontották és életüket áldozták föl a magyar szabadságért.

Helyezzük el az emlékezet örökzöld virágait csendes sirjokra, ahol az ő honfivérük áztatta a földet, és ahol most az ő porladozó tetemeik nyugszanak.

Ötvenöt esztendővel ezelőtt, 1849. május hónapjában hosszas, véres harcnak színhelye volt Buda-vára.

A mai csöndes, öreg gellérthegy-i citadella bástyáin félelmetes ágyuk rémséges bömböléssel szóltak meg.

Ezrével hullott a bomba Pest városára és a mai szép Vigadót, a városházát, a Diana-fürdő épületét, a Lipót-templomot, a belváros alig kiépült és fejlődésnek induló szép épületeit a Duna-soron mind, mind füstölgő romhalmazzá lőtte az ellenség.

Az országban szerte vívott szabadságharcunk egy nagy eszű és hős-lelkű vitéz tábornoka, *Görgey Arthur*, kire *Kossuth Lajos* — akiről már többször megemlékeztem — főparancsnoki tisztséget ruházott, 1849. május 3-án érkezett Buda vára alá.

*Görgey*nek hős honvédei a hatvani, isaszeghi nagysarlói, komáromi fényes győzelmek után fokozott lelkesedéssel, hősi elszántsággal vonultak részben a naphegyre, részben *Görgey* fő-hadiszállására, hogy támadást intézzenek Buda-vára ellen, melyben mintegy 5000 főnyi osztrák őrség tanyázott.

Az ellenséggel szemben május 4-én vette ostrom alá *Görgey* a

várat, melyet parancsnoka, *Hentzi Henrik* osztrák tábornok védett s tartott megszállva.

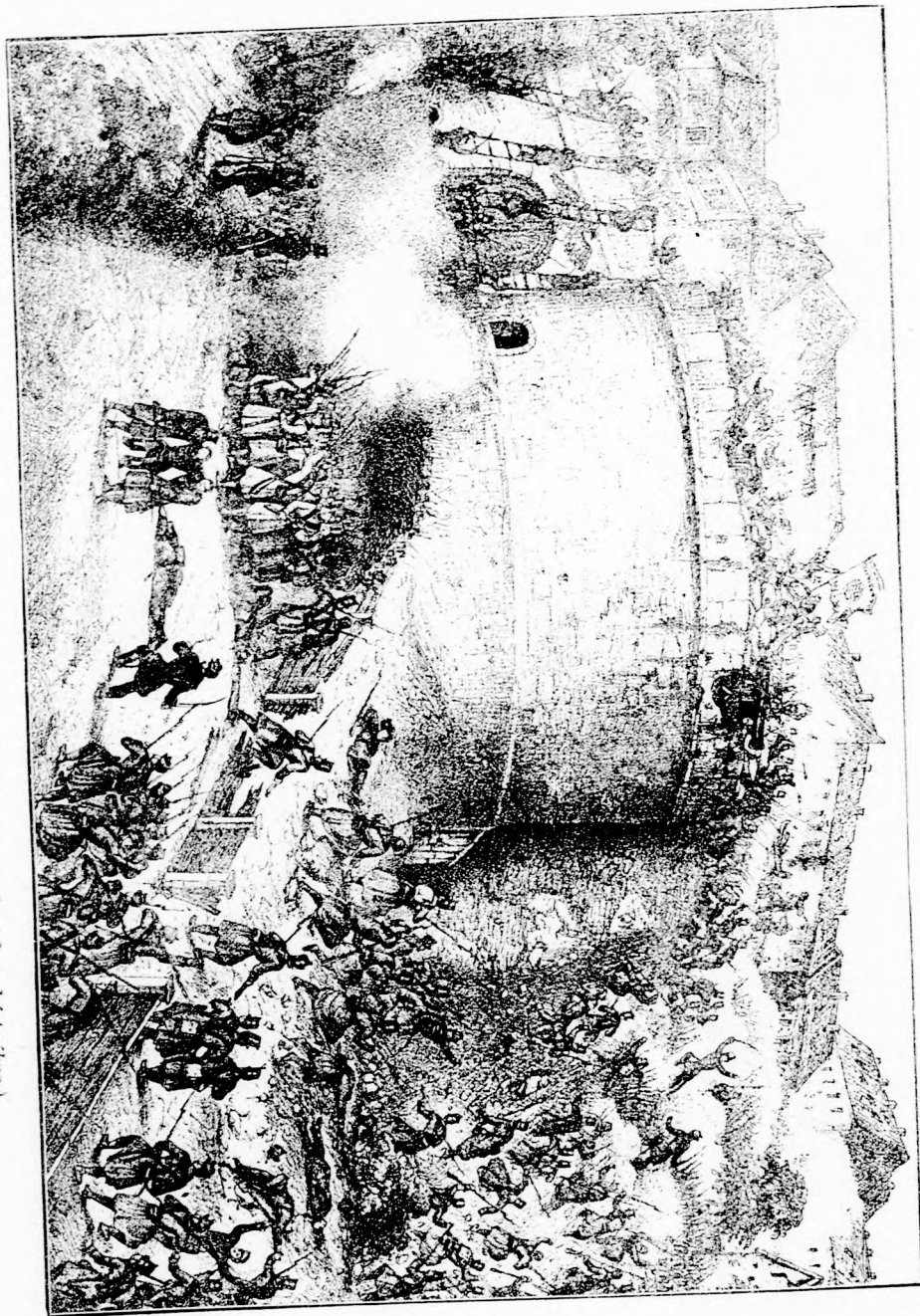
Az elbizakodott *Hentzi* fittyet hányt *Görgey* ama fölszólítására, hogy adja föl a várat. Stafétáit vissza küldte azzal az üzenettel, hogy, ha *Görgey* tovább ágyuztat, izzé-porrá löveti Pestet úgy, hogy kő kövön nem marad.

De *Görgey* nem az volt, aki az ilyen fenyegetéstől megijed.

GÖRGEY ARTHUR HONVÉD-TÁBORNOK.

BUDAVAR BEVEVELE 1849-BEN. (Lebánn, köztársasági íggyekzetek a hástipikra.)

Más
téséhez
telepek
kül ost

Böm
vetődöt
A hős
tak ne
delemb

De
halála
harcos
ról, h
és ker
ban 5
aljbél
kitüzt

Lei
deink
föl a
ahol

Mi
érkez

—
akar
lakol
bant
gát

H
Hen
sitet
É

A
hala
szer
bad

dá
éle
ba
pe
lép
K
na

Más nap a rendszeres ostromlás előkészítéséhez rés-törő és ellenvédő, leszerelő tüzelepek készítéséhez látott és irgalom nélkül ostromolta az ellenséget.

Bömböltek az ágyuk s ahova bomba vetődött, ott irtóztatás volt a pusztítás. A hős honvédek halál-megvetéssel rontottak neki a várnak és bizony a heves küzdelemben számosan lelték korai halálukat.

De a hősök kihullott vére, a bajtársak halála csak elszántabbá tette a magyar harcosokat. A huszárok leszálltak lovaikról, hogy a küzdelemben részt vegyenek és kemény tusakodás után 21-én hajnalban 5 órakor *Püspöky* Grácián 47. zászlóaljbeli honvéd a magyarok dicsőségére kitűzte a várfalra az első nemzeti lobogót.

Leirhatatlan lelkesedés fogta el honvédeinket. Létrán, kötélhágcsón igyekeztek föl a bástyákra, (Lásd a képet a 386. lapon.) ahol ember ember ellen küzdött.

Mikor honvédeinkhez segítő csapatok érkeztek, egy *Alnoch* nevű császári ezredes, — hogy ezt meghiusithassa — légbekartarta röpiteni a lánchidat; ám de életével lakolt e merészségeért, mert amint a robantó szereket meggyújtotta, azok őt magát tépték darabokra.

Hét órakor az ellenség főparancsnokát *Hentz* egy puskagolyó halálra megsebesítette és ezzel az ő ellenállásuk is megtört.

És Budavára a magyaroké lön!

* * *

Ama hős honvédek, akik itt lelték halálukat, dicsőséges küzdelmükkel vissza szerezték a magyar haza fővárosát, szabadságát.

INNEN-ONNAN.

Kairo utcáin, de meg egyéb mohamedán városban is, sokkal izgalmasabb az élet, mint az európai városokban. Tarkabarka zür-zavar, lárma, ordítózás közepette bohóc, komédiás és kigyó-büvölő lép föl az utca közepén az ő előadásaival. Különösen érdekes a kigyó-büvölő, aki nagy kigyókat vesz ki zsákjából és szemei-

Győzedelmük emlékére a magyar nemzet gyönyörű emlékművet emelt Budán a disztéren 1893. május 21-én, melyet itt is bemutatok nektek.

A BUDAI SZABADSÁG-SZOBOR.
(Zala György szobrász műve.)

A budai krisztinavárosi temetőben pedig kegyeletes ünnepség kíséretében koszorúzták meg az ott eltemetett hősök hantjait, melyek örökké hirdetni fogják a rég mult dicső napok hőseinek emlékezetét.

Polgár Géza.

nek villogásával annyira megszelidíti a vadállatot, hogy még a legvadabbja is teljesen megjuhászkozza, megmerevedve lapul le gazdája lábai előtt.

*
A katonák lépése minden európai hadseregben szabályozva van. Leghosszabb a német hadseregben s legrövidebb az oroszban. A belga katona lép a leggyorsabban: egy perc alatt 110 lépést.

TALÁLMÁNYOS FERKÓ

LYAN találékony fiút, mint amilyen Ferkó volt, még soha sem ismertem. Folyton találmányokon törte a fejét. Mondogatta is Mihály bácsi, a szomszéd:

— Meglássátok, híres ember lesz ebből a fiúból.

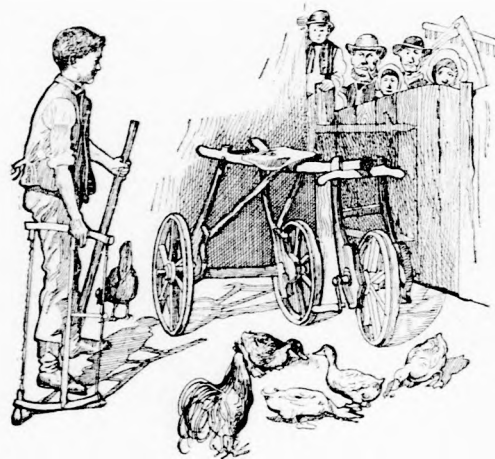
Ferkó szét tudta szedni a zseb-óráját apró kerekre, aztán újra összerakta az egész szerkezetet. Minden kereket a maga helyére, minden kis csavart a régi állapotába vissza rakott és az óra vigan ketyegett tovább.

De ez volt a legkisebb mestersége Ferkónak.

Nagyobb mesterség volt kifundálni egy olyan kocsit, amelyik magátul ment.

No nem éppen magától, mert lábbal kellett hajtani, de mégis: ló nem volt a kocsiba fogva és a kis kocsi még is szépen gurult tova az ország-uton.

Járt is a kocsika csudájára az egész környék.

— Ejnye, ejnye, mondogatták az emberek, tán bizony még a gépkocsit is kitalálta volna ez a Ferkó, ha már előtte fel nem találták volna.

Ferkó nagyon büszke volt az ő kocsijára.

Három kereke volt a kocsinak: egy elől, kettő hátul. Mint ahogy a köszörüs hajtja az ő szekerét, úgy hajtotta Ferkó a kocsiját.

Abban az időben a kis eldugott falucsukában még nem látott senki sem biciklistát, különben nem csudálták volna annyira Ferkót.

Mikor már az utolsó iskoláját is elvégezte Ferkó és megunta a libapásztorokodást künn a sárga virágu réten, azt mondta az édes apjának, hogy:

— Édes apám, elmegyek én a szekeremmel világot próbálni. A szekerem elvisz mindenhová. Még a csizmám talpa sem kopik el.

— Jól van fiam, felelt az édes apja. Eredj el és tapasztald meg a nagy világot. Aztán ha megjöttél, majd elmondod nekünk itthon, hogy miket láttál.

Nem sokára erre Ferkó utra kelt.

Felrakott a szekerére egy tarisznya elemózsiait, aztán gyi te fakó! Ugy elment, mint ha négy ló vitte volna a szekerét.

Ment-mendegélt Ferkó. A falu már rég elmaradt mögötte, sőt az ismerős hegyeket is csupán csak messziről látta.

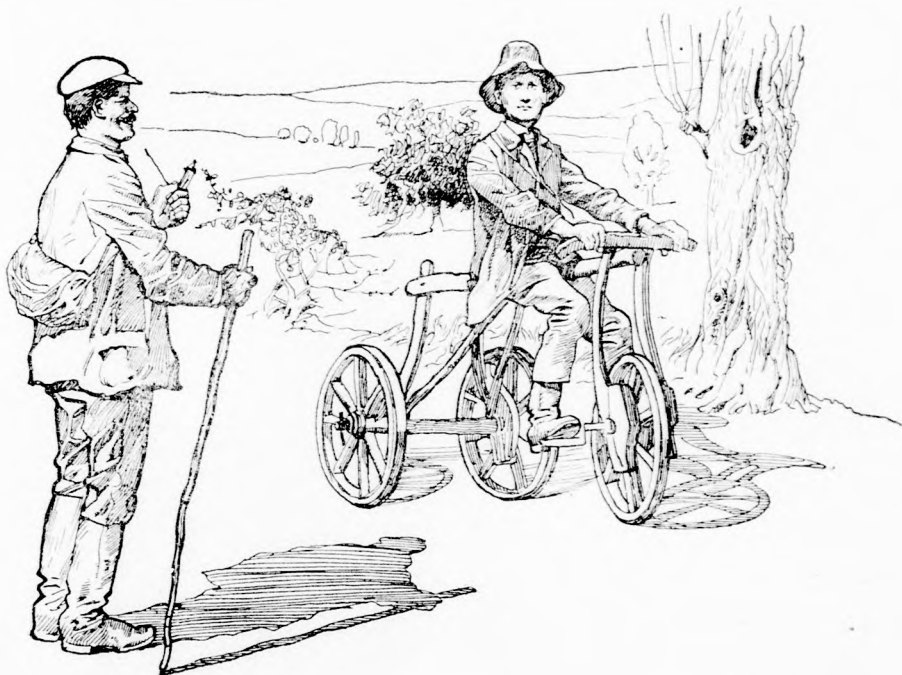
Találkozik egyszer egy vándorló-legény-nyel.

A vándorló-legény az ut mellett a gyepeken hömpölygött nevéteben.

— Hová mégy te bolond köszörüs? kiáltotta a vándorló legény.

Ferkó hetykén felelt:

— Budapestre!

— Ezzel a masinával oda be se engednek téged! öcsém. Van ott külön masina elég.

— Majd meglássuk, felelt Ferkó és tovább hajtotta szekerét.

Ment-mendégélt, falukon, városokon keresztül. Mindenütt megcsudálták Ferkót az ő szekerével.

Egyszerre csak egy rengeteg nagy városba ért. A gyári kémények itt az égig nyultak, a házak is olyan magasak voltak, hogy a tetejüket alig lehetett látni. Budapesten volt Ferkó.

Az utcákon zsi bongott az élet. Annyi embert még soha sem látott Ferkó, amennyi itt csak egy utcában volt. Hanem látott kocsikat is, amelyek bizony különbek voltak az ő falusi szekerénél.

Voltak itt kocsik, amelyek látszólag, mindenféle emberi erő nélkül száguldoztak a sineken. Utközben csilingeltek és fölszedték az utasokat. Ez a villanyos kocsik volt.

Majd jött pöfögve egy hintó, amelyet ló se huzott, ember se hajtott. Gyorsab-

ban száguldott a hintó még a villamos kocsinál is. Ezt úgy hívták: automobil.

Amint ott bámészkodott Ferkó a szekere mellett, egyszer csak megszólította egy fekete-ruhás ur.

— Ki csinálta ezt a szekeret? kérdezte.

— Én magam! felelt Ferkó.

— Ejnye be ügyes fiu vagy öcsém, szólt az uriember. Aztán apróra kikérdezte Ferkót arról, hogyan csinálta a kocsit. Végül pedig azt mondta neki: Tudod mit öcsém? Maradj itt Budapesten. Én a gépész-iskolának vagyok az igazgatója. Ott majd megtanítunk téged a gépész-mesterségre.

— Csinálhatok olyan gépeket amilyeneket akarok? kérdezte Ferkó.

— Csinálhatsz, öcsém.

Hej, megörült erre Ferkó. Levet irt az édesapjának. Itt maradt Budapesten és évek múlva híres magyar feltaláló lett belőle.

Krudy Gyula.

Az első piros pünkösdi rózsa.

(Folytatás.)

tengeren uszott, azok utasai mind térdén állva imádkoztak a rettenetes vészben.

Szerencse, hogy a Hortobágyon még nem legeltek birka-nyájak, mert Forgószél kisasszony mind a hó-uszá-

lyába sodorta volna most őket, juhászustul-puli-kutyástul, csacsistul — oly rémséges táncot vitt ott véghez.

Orvul, váratlanul támadta meg a Szélfamilia ezt a szegény világot.

A viharok előtti napok tavaszi meleggel, fényes napsugárral köszöntöttek be, hisz' a kedves Zefir már bejárta volt a félvilágot. Az alvó virágokat téli álmukból föllegyezgette, fölesókolgatta; a lustáknak tréfásan a lehuny szemökbe fujt, a vándor-madarakat sorra haza csalogatta elhagyott fészükbe. Gólyáék, Daruék, Fecskeék, a tavasz dalnokai, a Csalogányok, már mind szerencsésen megérkeztek Zefir óvó szárnya alatt, s Mókus és Ózike kisasszonyok, Szarvas nagyságos úr, Zerge s Tapsifüles urfiak, még a dörmögő Mackó tekintetes úr is, kitörő örömmel fogadták a szárnyas cimborákat, s minden jóra való, föleszmélt bogár legalább egy »Isten jó napot!« kiáltott feléjük, ha talán némelyik félelemből is.

Ibolya már kidugta bimbó-fitoskáit a föld alól s erre is arra is körül szimatolt: érzik-e már a frissen szántott barázdák kellemes lehellete? Minden kora-tavaszi virág álmos szemecskéit nyitogatta már a meleg Zefir költögetésére, biztatására.

A tavasz poétái, híres dalosai már elöszedték a kottát, s javában kezdték gyakorolni a dics- és öröm-hymnusokat a Tavasz bevonulási ünnepére; a szárnyas énekes-kar már majdnem teljesen együtt volt.

ZÉL apó mogorván intett jeges uralkodó pálcájával, s a következő pillanatban minden borzalmas hideg és tüzes gyermeke kisüvített-száguldott a barlang nyílásán. Legelől Bóra anyó, két hatalmas bagoly-szárnya alatt szorongatva hó-szítát, jég-rostát, s ezzel aztán neki a szegény világnak!

Amint Bóra anyó egyet suhintott a félvilágot beérő bagoly-szárnyával, rögtön hó-föllegek tornyosultak az egész szemhátáron.

Onnan felülről nézve olyan volt a tavaszváró föld, mint egy most született tarka bárány. A melegebb országokról már eltisztult a hó, azok voltak a barna foltok. A hidegebb tájakat még hó borította, s az volt a fehér bunda a föld hátán.

Bóra anyó legott hozzá fogott kedves munkájához: gyönyörűséggel szitálta a jeget, havat, darát, maga előtt hajtva a föllegeket, mind-ujabbakat támasztva, hogy készlete ki ne fogyjon.

Ott, ahol a nagy foltok barnállottak a föld hátán, ugyancsak rázta a szítát-rostát, annyira hogy pár óra mulva roppant hó-görgetegnek látszott újra a föld, mint tél közepén; csak a háborgó tengerek kélettek a fehérség közt, mert Taifun meg Sirocco megtették a magukét. Valahány hajó a

A maga
hermelin
kisebb heg
álltak a g
a völgyek
himbáltatt
s várakoz
egész tern

Egy ez
erdő mély
jól megvál
papa, a
hol hábor
dogan élh
csiság M
vezető re
csak firt
meleg to

Tiszta.
ras, bár h
reggel v
ölében j
már kor
fogva cs
vegett.

a term
még V
éjjeli n
megzava
sával.

A na
gár-fon
tele hin
óriások
Itt-ott
Vörös
tett az

— F
szonyk
fölebre
mile-fé
én od
dászni
ha te
a hyn
nap n
san n
vasz
nulás

A magas hegy-fejedelmek még ugyan hermelin palástjaikban pompáztak, sőt a kisebb hegy-méltóságok is jég-pánczélosan álltak a glédában; de az alantas helyeken, a völgyek lágy ölén: a fűszálak, rügyek már himbáltatták magukat Szellő szárnyaitól s várakozó ünnepi hangulat terült el az egész természetben.

Egy ezer-ágas sűrű bokorban, a lankás erdő mélyében, kicsi fészek rejtőzött. Olyan jól megválasztotta a körül tekintő Fülemlé-papa, a godos Csalogány-mama a helyet, hol háborítatlanul, egymást szeretve, boldogan élhessenek, hogy még a csupa-kíváncsiság Mókus kisasszony sem birta a befelé vezető rejték-utat kifürkészni, pedig ugyan-csak firtatta kutatta, mikor pompás friss meleg tojás-szagot érzett.

Tiszta, napsugaras, bár hűvös tavaszi reggel volt. A völgy ölében játszó Patak már kora hajnaltól fogva csacsogott-csevegett. Mert olyan a természete, hogy még Völgy mama éjjeli nyugalmit is megzavarja locsogásával.

A nap arany sugar-fonalával már tele himezte a hegy-óriások köpönyegét. Itt-ott egy-egy Rigó, Vörösbegy füttyentett az erdő mélyén.

— Hallod-e asszonyka? szólalt meg fölébredve a Fülemlé-férjecske. Mig én oda járok vadászni, jó lesz ám, ha te is gyakorlod a hymnusodat. Pár nap mulva bizonyosan meglesz a Tavasz ünnepies bevonulása, és tudod,

hogy az énekes-karban te vagy az első énekes, azaz hogy te vagy voltaképen a primadonna. Nehogy felsülj, édes párom! Pá drágám! Én megyek; mert hej, nehéz még ilyenkor a megélhetés! Alig ejtek el óránként egy-egy sovány legyeckét, meg-gémberedett hernyócskát.

Megcsókolta párját s ezzel huss!... már messze szállott az alig kibujt vetés fölött, siettében csak messziről integetve jó reggelt az ő Pacsirta pájtásának.

— Látogass már el egyszer hozzánk cibbora! hívta meg szívesen.

— Nem lehet ám gyere ki! felelt tréfásan a kis bohóc. Ujra építkezünk, sok a dolog a háznál. S pompás bóbítáját rázva, felsóhajtott: Haj, haj, ezek az asszonyok! Mindig új ruha, új szalon köll nekik.

MÉLYEN HAJTOGATJÁK BÜSZKE DEREKUKAT. (Lásd a 392. lapon.)

De Fülemüle-papa még egyet sem kerülhetett, amint messziről látja, hogy a felséges Fenyő fejedelmek ugyancsak mélyen hajtogatják büszke derekukat, (Lásd a képet a 391. lapon.) a Tölgy-királyok meg egész a porba hajtják le koronáikat valami közeledő nagy hatalmasság előtt.

Szegény kis dalosnak még gondolkozni sem maradt ideje, már elkapta a zugva-búgva rohanó Északi-szél az ő jeges szárnyaival és nagy erővel sodorta magával, szerencsére visszafelé. Ha a jó tündérek fátyol-kötényükbe föl nem fogják, ott lelne szomoru halálát az ezer-ágas otthoni bokor tövében.

De oh jaj!... vele egyszerre csapott le nagy dühvel Szél apó kegyetlen szülőtte is az ezer-ágas bokorra.

Csalogány-mama legszebbik énekét gyakorolta éppen, s amint a gonosz Északi-szél a bájos hangokat meghallotta, rögtön előntötte a sárga irigység. Micsoda? Ez a haszontalan kis fitty-firitty túl akar tenni rajta a füttyölésben?

— Önhitt népsége! süvitett be az ezer-ágas bokorba. Azt hiszitek, hogy itt már Tavasz az ur? Nem oda Buda! A mi szövetségesünk, Tél apó még az uralkodó! Azt dicsőítétek, ha birjátok! Ha, ha, ha! Hi, hi, hi!

Befurakodott az ezer-ágas bokorba, körülzúgta-búgta, füttyölte minden ágacsáját, átjárta a Csalogány-mama minden pölyhőcskéjét, torkában gonoszul megmarkolázza hang-szálaít annyira, hogy mikor Fülemüle-papa nagy-nehezen föltápáskodott s dideregve párocskája mellé buvhatott, az már szegényke egy érthető hangnak nem volt többé ura. Csak hápogott levegő után kapkodva, annyira meghült, berekedt.

Egész nap rázta-cibálta a kiszabadult gonosz Szél-familia az ezer-ágas bokrot. Ejjféltájban Bóra anyó is megérkezett szerzámaival, s reggelre-keelve hóval volt borítva az egész táj.

Szegény szárnyas dalosok! Alig birtak egy falathoz is jutni. Bóra anyó mindent irigyen eltakart, eldugdosott előlük.

De nem az éhség volt most Fülemüle-éknél a legnagyobb gond. A jó Isten, ki Liliomot is ruhazza, nem engedi őket éhen pusztulni.

De mi lesz, ha a felséges szép Tavasz megérkezik és az első, a főénekes, nem bírja tündéri énekével üdvözölni? Milyen szomoru lesz a Tavasz madárdal nélkül!

A híres tavaszi nagy-vásárban már mindnyájan beszerezték nyári öltözetüket, és szegény Fülemüle-papa ugyancsak dideregett a vékony bekecskében. Csalogány-mama meg halálra is hülhet.

Ugy érezte a szerető férj, hogy szivecskéje hasadozik, ha kedves dalos párja rekedt hápogását, suttogását hallotta. Nem bírta nézni szenvedését, mert szegény Csalogány-mama egyre a torkához kapkodott: »Jaj be fáj!«

Noha könnyű volt a bekecse, már kora hajnalban utra kelt a hűséges férj, hogy orvosság után nézzen az ő kis felesége számára.

Száll-röpül, maga sem tudja kihez, hová, merre. Egy vén tölgyfa-ágon, a meleg mohába huzódva, eléje csillan egy pompás zöld, égszín-kék drága-kővel himes pruslikba bujtatott ujjnyi hernyó. De eszébe sem ötlött ám most, bár üres volt a bögye, hogy bekapja vagy haza vigye az izes falatot. Hiszen ez volt az első élő lény, mellyel találkozott. A többi mind elbujt a hideg elől.

— Fenséges Hernyó-herceg, szólította meg alázatosan, légy kegyes engem utba igazítani: hol találhatnék segedelmet agyon fázott, berekedt párom részére? A jó Isten is megáldja hercegségedet jó tanácsodért! Egy kotta nem sok, de annyit sem bír szegény feleségem eldalolni, ha a Tavasz hamarosan megjő.

— Borzasztó, mit művelt velünk a gonosz Északi-szél! felelte Hernyó-herceg. Tudom, a párod remek füttyét irigyelte meg. Azt hiszi az önhitt, hogy még gonosz testvérei sem tudnak úgy visítani-füttyölni mint ő, ha a kéményekben kotorász. Ne búsulj madárka! Amiért nagy éhségedben föl nem csiptél, meg mondom mit tégy: Benn

a legsűrű lakik az doctor-pro tud öles

— Ist örömmel nem is ha kiáltotta

— Jó magában

Pár p rengeteg megpillan Fenyőfa

amint pe valami k kat hur

Olyan Fülemül rebbent

— O a Fülen Feleség gonosz tudomán tudomán reket k pedig t

APRÓ

Az üzik D ügyessé rendszé mélysé pedig azért a nagy l üreg karóka meghi fölébe. nak, n hetle

A b padja ismer ban s

a legsűrűbb ember-nemjárta rengetegben lakik az ember-kerülő Fajd-kakas tudós doctor-professor. Keresd föl, az mindenre tud ős receptet hurrogni.

— Isten fizesse meg jóságodat, szólt örömmel a Fülemlüle, s úgy elröpült, hogy nem is hallotta, amint Hernyó-herceg utána kiáltotta:

— Jó voltál irántam. Minden jótett magában hordja jutalmát.

Pár pillanat múlva már a legsűrűbb rengeteg fölött szállt tova, s csakhamar megpillantotta egy három századot látott Fenyőfa hegyében a tudós Fajd-kakast, amint pompás legyező-frakkját billegtetve, valami büvös könyvből tudományos titkokat hurrogott.

Olyan ember-kerülő volt a tudós, hogy a Fülemlüle halk szárny-csatogására is meg-rebbent... jaj ha most rögtön elmenekül!

— Oh kérlek, ne légy olyan gyáva! kérte a Fülemlüle. Kétségbe esett férj vagyok. Feleségemnek tündér-hangját ellopta a gonosz Északi-szél. Oh segíts meg doktori tudományoddal! Mit ér, ha a tudós minden tudományát a bögyibe szedi is, ha az emberket kerüli és senkin sem segít, mikor pedig tehetné Nagyságod.

(Folytatása következik.)

Mama.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Az elefánt-vadászatnak érdekes nemét üzik Dél-Afrikában. A bennszülöttek nagy ügyességgel vermet ásnak, melynek hossza rendszerint 3—4 m., szélessége $1\frac{1}{2}$ m. és mélysége 3—4 m., lefelé vonuló alakja pedig olyan, mint a V betű. A veremnek azért adják ezt az alakot, hogy az elefánt nagy lábai ne találjanak támasz-pontot az üreg fenekén. A verem szájára vékony karókat helyeznek, ezekre gazt terítenek, meghintik homokkal s bokrokat ültetnek fölébe. Természetes, hogy az olyan elefántnak, mely az ilyen bokros helyre lép, menthetetlenül vége van.

*

A bambusznak, melyet nálunk az iskola padjain csak igen kellemetlen oldaláról ismer a gyermek-világ, Kinában és Japánban számos egyéb haszna van. Így például

a kínai ember a bambuszon ül, fekszik rajta, alatta hál, vele jár, rajta eszik, belőle iszik, vele vág, tüzet csinál, benne főz vizet, vele és reája ír, vele zenél; ez veszi körül a házat, a kertjét s megvédi növényeit; ezzel megy harcra, ebből telik a kalapja, ernyője, legyezője és ezzel hidalja át a legnagyobb folyókat is. Így hát nem csuda, ha nem félelemmel, hanem tisztelettel, hálával, sőt imádatlással veszi körül.

*

A boxoló kenguru. Londonban egy Landermann nevű tanár egy általa idomított kengurut mutatott be a közönségnek, mely a legszabályosabb box-viadalt vívja minden ellenfelével. A küzdelem megkezdése előtt illendően paroláz, a szokásos jelszóra pedig azonnal megszünteti a viadalt. Még kétszeri, háromszori támadás sem fárasztja ki, noha emberi ellenfeleiről már ekkorára csak ugy esorog az izzadság. A kenguru e tulajdonságát már ős-hazájában, Ausztráliában is mutatja, midőn párjával verekedve fark-hegyre áll és első lábáival gyorsan pofozza, mondhatni összeboxolja kedves élete párját.

*

Az állatok számoló képességéről kevesen tudnak. Pedig a házi-állatok, különösen a kutya meg a macska igen gyakran elárulják e nevezetes tulajdonságukat. Egy francia tudósnak például voltak kutyái, melyek 150 különböző kifejezést tudtak egymástól megkülönböztetni, számokat kimondani. A kártyákat annyira ismerték, hogy kívánatra bár melyiket bár kinek elő tudták adni. Essexben egy macskának 5 kölyke volt. Mind az ötöt elvették tőle s egyenként adták vissza. De sem hárommal, sem négyel nem tudták kielégíteni; mindaddig éktelen nyávogást csapott, míg mind az ötöt vissza nem kapta. Akkor aztán megnyugodott.

ARANY KALÁSZOK.

Minden pálya dicső, ha belőle hazárad derül fény. *Kölcsey.*

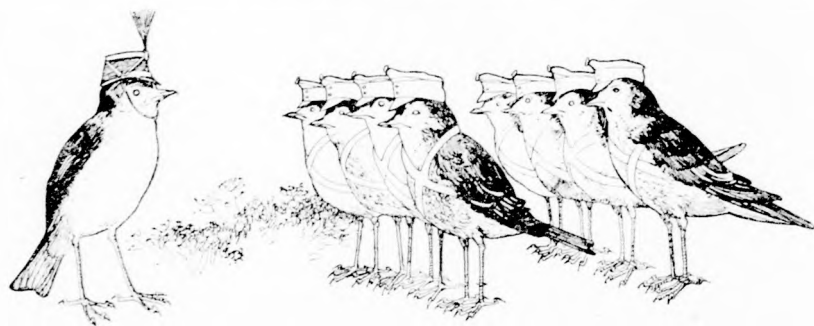
*

Ha önmagadat akarod megismerni, nézd mit mivelnek mások.

*

A nemes büszkeség inkább rongyokban jár, és száraz kenyeret rág, mint sem abból élne, ami nem az övé. *Széchenyi.*

KATONÁSDI MADÁR-ORSZÁGBAN.

AZ ELÉGEDETLEN GALLYAOSKA.

— Mese. —

Az UT mentén egy terebélyes nagy fa állott. Szébbnél-szebb meséket susogott fiainak, a nagy és apró gallyaस्कáknak, akik áhitattal hallgatták.

Csak egy kis gally elégedetlenkedett s édes anyja meséi csöppet sem érdekelték. Világot szeretett volna látni!

»Hát örökösen itt ülünk majd anyánk ölében? Hisz' ez rettenetes egyhangu élet! Oh, bár el tudnék kerülni a nagy világba, beh szép lehet ott!« Így panaszkodott a kicsi gally s ingerülten rázta meg zöld leveleit.

Hiába oktatta szelíden a fa:

»Fiam, addig van jó dolgod, míg ott-honodban vagy. Mi fák arra vagyunk teremtve, hogy egy-helyt éljünk. Mit is keresnénk mi a nagy világban, amely, ki tudja, mit tartogat számunkra?«

De a kicsi gallynak akár a falra hányták volna borsót. Nem volt itthon nyugta s egy viharos napon kívánsága teljesült is. Lekerült a földre, oda sodorta le a szél.

Boldog volt a kicsi gally. Friss levélkékét egymáshoz dörzsölte örömeiben.

Másnap egy fűtüresző vándor haladt el a fa alatt. Meglátta a gallyat.

»Nini, milyen pompás gally ez! Jó lesz batyu-tartónak!« Ráakasztotta a batyuját és csizmáját, nehogy a sok gyaloglásban elkopjék s azután mezitláb folytatta útját.

Mig a vándornál volt, nagyon boldognak érezte magát. Látott sok falut, tanyát, ami mind új volt előtte.

Egy város határában azonban a vándorlegény eldobta a gallyat, mert a csizmáit fölhozta, cók-mókját pedig kézben vitte.

Nem soká hevert a gally a porban. Egy kurta-szoknyás libapásztor-lányka fölvette

s vele hajtotta libáit. De ő is csakhamar megunta, elhajtotta, mire a libák mind lerágták a leveleit.

Hej, mily nagyon vágyott most haza a kis gally! Sokat busult hiszen minden disztől meg volt fosztva. Ámde most már késő volt a bánat.

Jó sokáig hevert a mezőn, midőn egy nap egy szénás-szekeret látott közeledni. Amint mellette elhaladt, végső erő-feszítéssel bele kapaszkodott a lelogó szénába, remélve, hogy otthona előtt megy el a szekér. Legalább édes anyja előtt halhat meg, ha az ölébe le se hajthatja többé a fejét.

Csalódott. A gazda egy tágas udvarra terelte a szekeret s mikor mind lerakta róla a szénát, észre vette a földön heverő csupasz gallyat.

»Anyjuk, vesd tüzre ezt a gallyat!« szölt a konyhában sürgölődő feleségének s a gallyat az ajtó elé dobta.

A következő pillanatban már ott sisterget-rogogott a meghurczolt elégedetlen gallyaосka a lángok között.

A szél éppen a kémény mellett szállott el, mikor panaszos hangokat hallott onnan:

»Miért is vágyódtam annyira a nagy világba? Oh jaj! Mért nem maradtam inkább édes otthonomban?«

A szél ezekre az ismerős hangokra bekucskált a kéménybe s megismerte a hamvadó gallyaосkát.

»Te vagy az? Látod, látod, mire jutott elégedetlenséged!«

A gallyaосkából már csak egy darabka volt ép. Halkan suttozta:

»Nagyon megbántam, amit tettem, de meg is bűnhődtem. Ha otthonom mellett megy el Szél apó, vigye el édes jó anyámnak utolsó sóhajtasomat.«

Petényi Pálma.

Milyen
követke

A
O
T
Ó

Balrő
ményt

A
embe
Én m
a ti l
Bará

és 8

FEJTŐRŐ.

Tréfás földrajz.

Milyen város- és folyó-nevek vannak a következő mondatokban elrejtve?

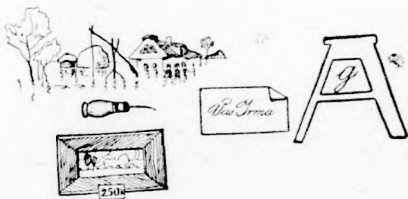
*Szabad kalácsot emi.
A hajdu nagyon beteg.
Ti szabadítottátok meg a foglyokat?
Ma rossz napom volt.*

Kocka-rejtvény.

A	N	É	I	= Női név
O	G	R	E	= Madár
T	G	I	N	= A tűz tulajdonsága
Ó	É	R	T	= Ez az embert felvidítja

Balról jobbra s felülről lefelé: egyazon eredményt adja.

Kép-rejtvény.

Rejtett nevek.

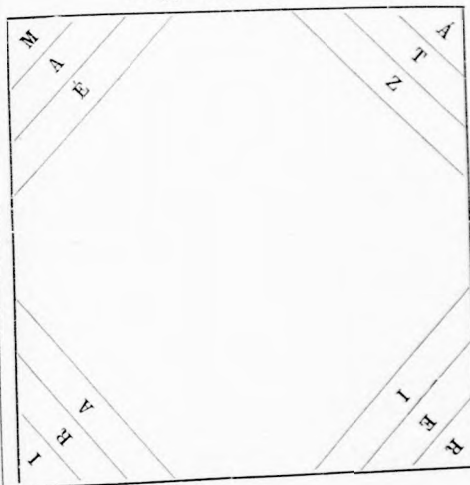
A pap áldást osztott. — Nem minden ember tanult. — A kanári dala igen szép. — Én ma Rima-Szombatba megyek. — Hiszek a ti barátságokban. — Testvéred italt kér. — Barátaim remélnek.

Oszlop-rejtvény.

B	D	P	A	= Fiu név.
R	S	J	Ó	= Növény.
E	M	F	J	= Éneklő madár.
A	G	R	É	= Aki nem beszél.
O	A	GY	J	= Malomban készül.
N	Ó	A	Ó	= Kertész-eszköz.
R	A	K	A	= Folyó.

E betűkből mindenik sorba a jelzett értelmű szót illesztvén össze, a vastagabb kockákba eső betűk össze olvasásából egy erdély-részi város neve derül ki.

Négyszög-rejtvény.

Történeti-rejtvény.

Siklós	Ózd
Léva	Buda
Miskolc	Csongrád
Igyó	Nyír-Egyháza
Kolozsvár	Esztergom
Rima-Szombat	Érsek-Ujvár.

Ha ezeket a neveket kellőképen egymás mellé rakjátok: kezdő betűik össze olvasásából egy jeles magyar hősnek a neve tűnik elő.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 20-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Képrejtvény: A haza legelő.

Tréfás természetrajz: Dán — nád.

Betű-rejtvények: I. Hatvan.

II. A sok pénz is elfogy.

Tréfás földrajz: I. Deés.

II. Volga — Olga.

Szám-rejtvény:

3	4	5	7
4	5	7	3
5	7	3	4
7	3	4	5

Vonal-rejtvény: Ezrivel terem a fán a megy.

Pótló-rejtvény: Alma.

Kör-rejtvény: Vörösmarthy Mihály híres költő volt.

Megfejtők: Kuthy Béla, Bleuer Pali, Könyöki Matild és Józsi, Rakovszky Menyhért, Erényi Erzsike, Kremsier Irma és Géza, Jurenák Gizi, Heitzy Paula, Frank Olga, Neumann Eliza és Ida, Milutinovits Corinna és Janka, Fischl Frici, Abel Mariska, Farkas Sarolta, ifj. Toldy Lipót és Elza, Medveczky Margitka és Sándorka, Csics Rózsika és Ancika, Wittmann Erzsé, Fekete Jolán, Farkas Rózsika, Deák Mariska, Stössel Manó, Flór Annica, Gibba Blanka, Lukovits Lucika, Weisz Frida és Andor, Szemző István, Pichler István, Borhy Margit, Weil Iluska, Czukrasz Zoltán és Gyuszika, Németh Margit és Zsófia, Tusák Ervinke, Feszty Masa, Sörös Erzsike és Irmuska, Matskási Magda, Vidovich Andrea, Sommer József, Schieszler Viktor, Hanvai Ilonka, Könyöki Izolda, Ilona és József, Kramer Margit és Irén, Geréb Andor, Lax Henrik, g. Hunyady Ferenc, Szerencsy Kató és Árpád, Görgey Elly, Ida és Lilli, Blau testvérek, Szláv Szilárd és Olivér, Gerber Erzsé, Gruber Clotilde, Herzfeld Jolán, Tónika, és Guszti, Paulik Irike, Bibél Lászka, Ungár Erzsike és Sándor, Rosenfeld Vilma, Haitsch Emmy, Elly és Ilonka, Mérey Dalma, Erdődy Leona, László, István és Béla, Megele Ilona, Faltay Dóra és Franci, Nowody Antal, Dukesz Barna, Országh Sándor, Pap Lili és Gizi, Sinkovits Mariska és Tivi, Strasser Pál, Róna Tibor és Ferike, Dávid Kató, Deutsch Ilus, Kállay Helén, Surányi K. (Az egész nevet illik kiírni. *F. b.*) Bakonyvári Ellike és Lala, Faragó Ilonka, Wagner Elzi és Jenő, Bayer Antal, Daróczy Radó, Nemes István, Weiser Arthur.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert *Fischl Frici, Bécs*; — 5 korona áru könyvet *Kremsier Géza és Irma, Győr*; — és 8 korona áru könyvet *Szemző István, Szarvas*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 19-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Kremsier

Géza és Irma, Vidovich Andrea, Jurenák Gizi, Rothmiller Miklós, ifj. Horváth Gyula, Ungár Erzsike és Sándor, Blau testvérek, Dávid Kató, Irsai István.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Zsigárdy Lénárd. Hányféle tót nyelv van? kérdezted. Tót nyelv csak egy van; szláv nyelv annál több. Magad is össze számíthatnád. Ott az: orosz, lengyel, cseh, szlovén, horvát, rác, vend és ezeknek több változata. Ezek között legnagyobb és legtartalmasabb irodalma vagyon az orosznak. Lermontov, Puskin, Dostojevsky, Tolstoj, Gorkij világra szóló költők. A lengyel és cseh irodalom is dicsekedik jeles költőkkel. Egy Miczkiewicz és Vrchliczky bár mely nemzet irodalmának válna ékességére. De hát: büszkék lehetünk mi is a mi nagyjainkra. Petőfi, Arany s Vörösmarty legmagasán ragyognak a Parnassusnak, az ó-kor halhatatlansági hegyének. Verses kísérleted még nagyon kezdetleges, bátor itten-ottan felcsillámlik benne a tehetség szikrája. — **Rakovszky Menyhért.** Kedvtelvé nézve vonásaidat, kérdezem: mit keres az az öblös, pihentető karszék egy a bronz-ugró fiu mögött? Hát olyan hamar fáradsz bele a játékba? — **Szekerés Marcsa.** Igazán eltaláltad, hogy azt a se katonai, se »civil« diák-sipkát én sem nézhetem. De fura különösen az a másik fajta: a kócsagos, forgós kucsma, mely a teljes magyar disz-ruhát követeli, míg ezeken a pemzli-lovagokon matröz-ruha vagy egyéb hétköznapi öltözet van, amely sehogy sem talál a vitézi süveghez. De legizléstelenebb, szinte kihívó a kislány-fejekon látható ernyős sipka, mely annyira ellenkezik a leányi szendességgel! Én bizony, ha iskolás fiam, lányom volna: eltiltanám ettől a viselettől, mely korántsem szolgál az »önérzet« növelésére, mint a gyermekekkel elhittették, hanem inkább a hiúság ébresztésére. De hiszen, nem sokára lejárja magát ez az idétlenség is. Rajzcsokrádat azonban, mely ezeket a fiu- és leány-maskurákat oly vígan figurázza ki, mégsem közlöm. Tán használna ez a kis intésem is. — **Stössel Manó.** Oszinte részt veszek fíni fájdalomban s kívánom, hogy ne sokára jobb hírt közölj velem. — **Weisz testv.** Többször kijelentettem már ebben a rovatban, hogy a rejtvények fölfejtése nem kötelesség. — **Flór Annica.** A kedves sorokban örömmel tellett. — **Ungár testv.** Addig-ot két d-vel írjuk. A másodikat, mint kifogástalant, besoroztam. — **Vidovich Andrea.** Örömmel látlak ismét hívem között s reményelem gyors és gyökeres fölpulésedet. — **Feymann Pista.** A te ceruzás írásod is a te betegségedet jelenti. Hova előbb tintával írott soraidat lássam. Rejtvényeidet jól szerkesztetted meg, de fölöttebb könnyűek a te fogasabb föladványokhoz szokott olvasótársaidnak. — **Könyöki Izolda.** A hallgatásomnak bizony súlyos oka volt. A mulasztást még e napokban fogom jóvá tenni. Addig is fullajtárnak meleg köszönetemet küldöm. — **Feszty Masa.** Ha a »Forgó bácsi postáját«, mely nem csak az illetőnek, de mindnyájatoknak szól, hűségesen elolvastad; megérthetted számos üzeneteimből, hogy a pótolandó szavak sem lehetnek értelem nélkül. *Éz, kol, dő* mitsem jelentenek. Ha újból küldesz, ne megint ezt a nevet küldjed, melyet a »Kis Lap« népe már az első betűnél is kitalál. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

1903. jun